

ROSA ET CRUX

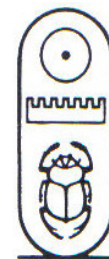
Filosofiaa - Mystiikkaa - Tiedettä - Kulttuuria
Nro 1, maaliskuu 2012, 15 vuosikerta

Ruusuristin Veljeskunta AMORCin jäsenlehti

Urantia-kirjasta.....	4
Pimeä yö.....	11
Gnostilaisuus.....	20
Särkynyt ruukku.....	26

© Copyright 2012
Ruusuristin Veljeskunta
AMORC-SUOMI
AMORC, PL 8, 33341 TAMPERE
Sähköposti: amorc@amorc.fi
Internet: www.amorc.fi

Kaikki oikeudet pidätetään

*Lehden artikkelit eivät välttämättä kuvaa Ruusuristin
Veljeskunta AMORCin kantaa, jolloin niistä vastaa kirjoittaja*

Mikä Ruusuristin Veljeskunta AMORC on?

Ruusuristin Veljeskunta on kansainvälinen ja yhteisö, johon kuuluu jäsenenä naisia ja miehiä lähes kaikista maista. Veljeskunta on kerännyt ja säilyttänyt vuosisatojen ajan vanhaa ja ajatonta viisautta. Veljeskunta ei ole uskonnollinen eikä poliittinen. Sen tehtävänä on välittää hallussaan olevaa viisautta. Päämääränä on, että jokainen oppii elämään tasapainossa itsessään olevien luovien ja rakentavien voimien kanssa niin omaksi parhaakseen kuin ihmiskunnankin hyväksi.

HALUATKO LISÄÄ TIETOJA?

Pyydä esitteemme osoitteella:

Ruusuristin Veljeskunta AMORC

PL 8, 33341 TAMPERE

soita iltaisin tai jätä viesti

050-561 1128

yhteys sähköpostitse:

amorc@amorc.fi

www.amorc.fi

TOIMITUKSESTA

Minulle näytettiin lentämään opetteleva linnunpoika. Sen ensi yritykset olivat hyvin heikkoja. Mutta mitä enemmän se käytti siipiään, sitä vahvemmaksi ne tulivat, kunnes lentämisen vapaus koitti ja se kykeni nousemaan hyvin korkealle ja lentämään pitkiä matkoja vaivatta. Kuulin sanat:

Usko tulee harjoituksesta. Elä uskosta kunnes siitä on tullut kova ja järkkymätön kuin kallio ja todellinen hengen vapaus.

- Eileen Caddy

Mitä pimeämpi yö, sitä kauniimpi aamu.

- Zacharias Topelius

Urantia-kirjasta

(Lyhennettynä Amorcin v. 2011 kesäpäivien esitelmästä)

Joel Rehnström FRC

Suomessa moni totuuden etsijä on ehkä kuullut Urantia-kirjasta ja tutustunutkin siihen jonkin verran, sillä se ilmestyi suomeksi jo v. 1993. MonisteverSIONA teksti oli luettavissa suomeksi jo 1970-luvulta lähtien. Ruotsiksi kirja ilmestyi syksyllä 2010. Englanniksi tämä yli 2000 sivuinen teos painettiin alunpitäen v.1955 Chicagossa sijaitsevan yleishyödyllisen säätiön, Urantia Foundationin, toimesta. Sen jälkeen eli 1960-luvulla voidaankin katsoa niin sanotun Uuden Aikakauden suurine

muutoksineen alkaneen.

Tämä kosmologis- uskonnollis- filosofinen teos voi olla amorcilaisille erityisen mielenkiintoinen, koska yhtymäkohtia ruusuristiläisiin ja gnostisiin opetuksiin on ehkä enemmän kuin moneen muuhun suuntaan. Kirjan esipuheen mukaan sen tarkoitus on “laventaa ihmisen kosmista tietoisuutta ja lisätä hänen hengellistä ymmärrystään”. Suhtautumisensa kirjan sisältöön joutuu jokainen lukija viime kädessä ratkaisemaan omassa sisimmässään.

Kirjan syntyvaiheet

URANTIA-kirja ilmoittaa olevansa viides käänteentekevä ihmiskunnalle annettu kosminen ilmoitus. Taivaalliset olennot ovat antaneet sen ihmisille pitkän ajan kuluessa yhteistyössä erään ihmisryhmän kanssa Chicagossa, USA:ssa 1920, -30 ja -40 luvuilla. Tässä ihmisryhmässä oli kaksi muuta tärkeämpää henkilöä. Toisen kautta annettiin tekstiä, sekä puhuttuna että kirjoitettuna, hänen ollessaan tajuttomuudenkaltaisessa tilassa. Toinen henkilö oli tunnettu ja arvostettu lääkäri tri William S. Sadler, joka organisoisi sen ryhmän jonka kanssa yhteistyö taivaallisten olentojen kanssa tapahtui. Tri Sadler oli hyvin perillä kaikista psyykkisistä ilmiöistä, mutta vakuuttui siitä, että URANTIA-kirjan tekstin antamisessa oli kysymys aivan ainutlaatuisesta menetelmästä, jota ei koskaan täysin ymmärretty. On arveltu etteivät sanat eikä teksti kulkeneet ollenkaan kontaktihenkilön mielen kautta, kuten tapahtuu automaattikirjoituksessa eli kanavoinnissa. Joka tapauksessa

tapahtui myös paljon suoraa materialisointia, mm. Jeesuksen elämästä kertova kirjan neljäs osa annettiin näin valmiina käsikirjoituksena. - Viime kädessä kirjan arvo kuitenkin perustuu sen sisältöön eikä sen syntyvaiheisiin.

Urantia-kirja on viime vuosina herättänyt laajempaa mielenkiintoa sen takia, että siihen sisältyy sellaista luonnontieteellistä informaatiota, joka oli täysin tuntematonta tai pidettiin täysin vääränä kun kirja ensi kertaa julkaistiin vuonna 1955. Kuitenkin nämä taivaalliset olennot ilmoittavat, että he saavat ilmoittaa hyvin vähän sellaista, minkä ihmiskunnan kuuluu itse vähitellen kehityksen myötä saada selville. Yhä enemmän on kuitenkin eri tieteenhaarojen piirissä käynyt ilmi seikkoja, jotka tukevat Urantia-kirjan ilmoittamaa tietoa. Kirjan selostus Eedenin puutarhasta ja sen sijainnista on esimerkiksi sellainen tieto, joka pitkälti pitää yhtä viime vuosien meriarkeologisten havaintojen kanssa Kyproksen ja Syyrian välisestä merenpohjasta.

Kosmiset ilmoitukset

Väite että URANTIA-kirja on viides suuri kosminen puuttuminen ihmiskunnan kehitykseen on tietysti huikea. Meillä on kuitenkin perimätietoa aikaisemmistakin kontakteista, länsimaissa lähinnä Raamatussa. URANTIA-kirja kertoo näistä yhteydenotoista paljon tarkemmin ja laajemmin.

Jeesuksen elämä, kuolema ja ylösnousemus olivat neljäs tällainen tapahtuma, jota URANTIA-kirjassa kuvataan yli 700 sivua. Kosmisen hätäavun antajan, Melkisedekin, oleskelu maapallolla Abrahamin aikana oli kolmas tapahtuma. Mekisedekistä on myös maininta Raamatussa, mm. ensimmäisessä Mooseksen kirjassa ja Heparalaiskirjeessä. Järjestyksessä toinen kosminen tapahtuma oli Aatamin ja Eevan tulo ja oleskelu täällä noin 40 000 vuotta sitten. Heidän tehtävänsä oli paitsi hengellinen myös yhteiskunnallinen ja rodullinen. Ensimmäinen kosminen lähetystyö tänne tapahtui jo 500 000 vuotta sitten,

jolloin satakunta avaruusolentoa rantautui luomaan tänne alkeellista sivilisaatiota. Mutta noin 200 000 vuotta sitten enemmistö heistä siirtyi Luciferin puolelle tämän taivasmaailmassa tapahtuneen kapinan yhteydessä. Viittausta tähän löytyy myös Raamatusta Jesajan kirjasta.

Muitakin taivaskontakteja on tietysti ollut, esim. Vanhan Testamentin profeetoilla oli yliaistillisia kokemuksia ja he vastaanottivat Jumalan sanaa. Johanneksen evankeliumissa sanotaan Jeesuksesta, että Sana tuli lihaksi. Urantia-liikkeen piirissä on tähän viitaten vastaavasti sanottu, että tällä kertaa, viidennen suuren ilmoituksen tapauksessa, sana ei tullut lihaksi vaan kirjaksi, joka antaa mahdollisuuden laajempaan sanomaan ja ehkä myös pitempiaikaiseen vaikutukseen.

Kirjan osat ja painotukset

URANTIA-kirja koostuu neljästä osasta. Ensimmäinen osa kertoo ajan ja paikan tuolla puolen olevasta Keskusuniversumista, Paratiisi-

saaresta, Universaalisen Isän ja Kolminaisuuden Jumalan tyyssijasta, sekä seitsemästä asutusta Superuniversumista. Toisessa osassa käsitellään Paikallisuniversumin asioita. Se on seitsemännen superuniversumin ja Linnunradan laidalla oleva Jeesuksen eli Kristus Mikaelin kotipaikka ja paikallis universumin Äiti-Hengen päämaja. Kolmas osa käsittää maan historian - lähinnä meille tuntemattoman esihistorian - elämän istuttamisen maapallolle, ensimmäiset ihmiset, värilliset rodut, Aatamin ja Eevan toiminnan, Melkisedekin merkityksen ja paljon muuta. Neljännessä osassa kerrotaan hyvin yksityiskohtaisesti päivämäärineen Jeesuksen elämästä, sanomasta, inkarnaation merkityksestä ja seurauksista mm. Universaalisen Isän Hengen, eli Ajatuksensuuntaajien tulosta osaksi ihmiskunnan hengellisestä varustuksesta sekä Totuuden Hengen ja Pyhän Hengen antamisesta.

URANTIA-kirjan kosmologia on paljon laajempi kuin nykyinen tieteellinen kosmologia. Siihen kuuluu myös paljon, paljon meille näkymättömiä

osia ja huikeat määrät erilaisia taivaallisia olentoja. Maailmankaikkeus on URANTIA-kirjan mukaan myös paljon, paljon vanhempi kuin mitä nykyinen Big Bang -teoria antaa ymmärtää - ja universumi hengittää, noin miljardi vuotta ulos ja miljardi vuotta sisään.

Vaikka URANTIA-kirja sananmukaisesti käsittää kaikkea taivaan ja maan väliltä on se kuitenkin viime kädessä hengellinen opas nykyajan ihmiselle, tai ehkä lähinnä tulevaisuuden ihmiselle. Se tuo uudella tavalla esiin Jeesuksen ilmoituksen siitä, että meillä kaikilla on rakastava Universaalinen Isä taivaassa, että hänen henkensä, Ajatuksensuuntaajaksi sanottu, elää meissä ja että usko ja luottamus häneen vie meidät ikuisen elämään. Nykyajan ihmisen suuri haaste on saada parempi yhteys tähän sisäiseen Universaalisen Isän henkeen, niin että voimme paremmin toimia hänen tahtonsa mukaan.

Urantia-kirjan käyttämä termi Ajatuksensuuntaaja, tai Suuntaaja, englanniksi Thought Adjuster, on nähäkseni hyvin pitkälle sama kuin

Amorcin opetusten sydämemme ja ymmärryksemme Jumala. Mutta se kertoo tästä sisäisestä Jumalastamme vielä enemmän.

Otteita kirjasta

Seuraavassa on muutama tekstiote Ajatuksensuuntaajasta ja Sisäisestä elämästä. - Copyright Urantia Foundation, lainaukset kustantajan luvalla.

“Suuntaajat ovat ihmisen sieluun ruumiillistunut Isän rakkauden aktuaalisuus. Suuntaajat ovat ihmisen mieleen vangittu pettämätön lupaus ihmisen ikuisesta elämänurasta. Suuntaajat ovat ihmisen täydellistyneen finaliitti persoonallisuuden omin olemus, josta kuolevainen voi ajallisuudessa tuntea esimakua, kunhan hän vähä vähältä oppii yhä laajemmin hallitsemaan sitä jumalallista menetelmää, jolla hän universumista toiseen noustessaan ylittää Isän tahdon täyttämiseen, kunnes hän aktuaalisesti saavuttaa Paratiisin-Isänsä jumalallisen läsnäolon.

Jumala, joka on antanut ihmiselle käskyn olla täydellinen niin kuin hän on täydellinen, on laskeutunut taivaasta, jotta hänestä Suuntaajana tulisi ihmisen kokemuksellinen kumppani sen ylimaallisen määränpään saavuttamisessa, joka näin on asetettu. Ihmisen mielessä asuva Jumalan osanen on absoluuttinen ja kvalifioimaton vakuutus siitä, että ihminen voi löytää Universaalisen Isän liitosta tämän jumalallisen Suuntaajan kanssa, joka tuli esiin Jumalasta löytääkseen ihmisen ja tehdäkseen tästä Jumalan pojan, jo kun tämä vielä elää lihallisessa ruumiissa.”

”Tietoisuus Suuntaajan läsnäolosta on tietoisuutta Jumalan läsnäolosta. Suuntaajan ja ihmisen evolutionaarisen sielun välinen ikuisesti kestävä fuusio on tosiasiallinen kokemus ikuisesti kestävästä liitosta Jumalan kanssa Jumaluuden universumiliittolaisena.” (s,1176-77)

”Suuntaajat kykenevät ottamaan vastaan ajallisuuden ja avaruuden pääyhteyspiirejä myöten katkeamattomana virtana saapuvan kosmisen

tietoaineiston. Niillä on täysimittainen yhteys universumien henkitietoaineistoon ja -energiaan. Mutta kuolevaiskohteidensa mieleen nämä voimalliset asujaimet eivät kykene välittämään kovinkaan paljon tästä viisauden ja totuuden runsaudesta siksi, että ihminen ja Suuntaaja ovat olemukseltaan varsin erilaisia ja siksi, että ihmiseltä puuttuu herkkyyttä Suuntaajan tunnistamiseen.

Mitä Ajatuksensuuntaaja taukoamatta tekee, on että se ponnistelee mielesi hengellistämiseksi niin, että tuloksena on morontiasielusi. Mutta sinä itse olet tästä sisäisestä hoivasta enimmäkseen tietämätön. Olet kokoilla kykenemätön erottamaan oman aineellisen älytoimintasi aikaansaannosta sielusi ja Suuntaajan yhteisten toimien tuloksesta.”(s.1207-08)

“Tunnistaminen on se älyllinen prosessi, jossa ulkomaailmasta vastaanotetut aistivaikutelmat sovitaan yksilön muistikuvioihin. Ymmärtäminen merkitsee sitä, että nämä tunnistetut aistivaikutelmat niihin liittyvine muistikuvioineen ovat kutoutuneet eli jäsentyneet dynaamiseksi johtoaatteiden verkostoksi.

Merkitykset johdetaan tunnistamisen ja ymmärtämisen yhdistelmästä. Tyystin aistihavaintoihin perustuvassa eli aineellisessa maailmassa ei esiinny mitään merkityksiä. Merkitykset ja arvot tajuutaan vasta ihmisen kokemuksen sisäisissä, aineellisuuden ylittävissä sfääreissä.

Aitoa sivilisaatiota merkitsevät edistysaskelet syntyvät kaikki tässä ihmiskunnan sisäisessä maailmassa. Vain sisäinen elämä on reaalisesti luovaa. Sivilisaatio ei pysty juurikaan edistymään, kun jonkin sukupolven nuorison enemmistö suuntaa mielenkiintonsa ja tarmonsensa aistittavan eli ulkoisen maailman materialistisiin pyrintöihin.”

“Vain ylitajuinen mielen korkeammilta tasoilta, kun se hipoo ihmiskokemuksen henkistä maailmaa, ovat löydettävissä ne korkeammat käsitykset tehokkaiisiin alkuperäismalleihin liittyneinä, jotka tulevat antamaan oman panoksensa paremman ja kestävämmän sivilisaa-

tion rakentamiseen. Persoonallisuus on myötäsyntyisesti luovaa, mutta se toimii luovasti vain yksilön sisäisessä elämässä.”

“Onnellisuus ja ilo kumpuavat sisäisestä elämästä. Et voi tuntea oikeata iloa, jos olet vain omissa oloissasi. Yksinäisyydessä eletty elämä on onnellisuudelle kohtalokasta. Yksinpä perheet ja kansakunnatkin nauttivat elämästä enemmän, jos ne jakavat sen toisten kanssa.

Ulkoista maailmaa – ympäristöä – et kykene täydelleen hallitsemaan. Mutta nimenomaan sisäisen maailman luovuus on mitä suurimmassa määrin ohjauksesi alaista, sillä siellä persoonallisuutesi on varsin laajassa määrin päässyt vapaaksi edeltävän syysuhteen lakien kahleista. Persoonallisuuteen liittyy rajallinen tahdon suvereenisuus.

Koska tämä ihmisen sisäinen elämä on kiistämättä luovaa, on itse kunkin henkilön vastuulla päätös siitä,

Portaita ylös, välillä vähän alas ja välillä tasanteelle. Välillä harppoen, hiipien tai kontaten. Sama se, kunhan suunta on oikea.

- MarLeena Ansio

onko tämän luovuuden määrä olla päähänpälkähdyksiin perustuvaa ja täysin umpimähkäistä, vaiko hallittua, ohjattua ja rakentavaa. Kuinka voisi luova mielikuviutus tuottaa arvollisia hedelmiä, kun se näyttämö, jolla se toimii, on valmiiksi ennakkoluuloisuuden, vihan, pelkojen, kaunan, koston ja kiihkoilun vallassa?”

“Sisäinen luovuus myötävaikuttaa persoonallisuuden eheytyksen ja minuuden yhdistymisen kautta luonteen jalostumiseen. On iäti totta, kun sanotaan: Mennyttä ei voi muuttaa, vain tuleva on sisäisen minän tämänhetkisen luovuuden toimin muutettavissa.” (s.1219-21)

Urantia-kirja on vapaasti luettavissa englanniksi, suomeksi tai ruotsiksi osoitteessa **ww.urantia.fi** - Siellä on myös hakutoiminto, jolla kirjaa voidaan selailta hakusanojen avulla.

PIMEÄ YÖ

Christian Bernard
Imperaattori F.R.C.

Käsittelen tässä kirjoituksessa kaikissa perinteisissä kulttuureissa tunnettua aihetta. Puhun sielun pimeästä yöstä, aiheesta ja ajasta, jonka jokainen polulla oleva ja Valoa kohti pyrkivä oppilas joutuu kokemaan.

Ei ole ketään, ei yhtä ainutta avataria, messiashahmoa, mestaria tai ainoatakaan profeettaa, joka ei olisi puhunut opetuksessaan tästä epätoivon ajasta. Jokainen oppilas joutuu jossain vaiheessa etsintäänsä tekemisiin sielun pimeän yön kanssa ja hänen tulee mahdollisuuksiensa mukaan käydä se läpi ja päästä sen toiselle puolen. Sanon tässä ”mahdollisuuksiensa mukaan”, sillä voi tapahtua, että pimeä yö saattaa estää meitä koskaan saavuttamasta Valoa tai ainakaan juuri tämän inkarnaation aikana.

Mitä sielun pimeällä yöllä tarkoitetaan? Yksilötasolla se on ajanjakso, jona ihminen alkaa epätoivoisena kyseenalaistaa tavoittelemiaan arvoja ja ihanteita. Olosuhteista johtuen

nämä epäilyt voivat olla läpikäytyjen vaikeuksien tai sisäisten kriisien tulosta ja niillä ei välttämättä ole mitään tekemistä ulkoisen, objektiivisen maailman kanssa. Sairastuminen, jokin onnettomuustapaus, rakkaan ihmisen menetys, perheongelmat ja ammatilliset vaikeudet voivat häiritä ihmisen mystistä elämää ja syöstä hänet epäuskon pimeyteen.

Riippumatta ulkoisista kokemuksista mystikko voi pelkästään psykologisista syistä alkaa ajatella kielteisesti ja saada epätoivottavia vaikutteita mieleensä. Kielteisyys saattaa muuttaa hänen arvomaailmaansa ja kaikkea sitä, mitä hän aiemmin kunnioitti ja mihin hän uskoi. Olipa muutos maallisten koettelemusten tai sisäisen ahdistuksen seurausta, sielun pimeä yö ilmenee samalla tavoin. Mystisen valomme liekki alkaa lepattaa ja saattaa sammua, jollemme ehdi sytyttää sitä uudelleen. Kärsimme monella tavalla ja vaikka olemme tietoisia omasta vastuustamme tämän kärsimyksen suhteen, kieltäydymme irrottautumasta siitä. Se kiusaa meitä tunti tunnin perään, päivä päivältä ja viikko viikolta yhä enemmän. Auttavia käsiä ojentuu ja apua tarjotaan, mutta emme halua nähdä niitä emmekä ota vastaan apua.

Emme usko enää mihinkään, emme Jumalaan, pahan olemassaoloon, ihmisiin, ystäviin emmekä edes itseemme. Tyydymme olemaan kohtalon vankeina ja tarkkailemme välinpitämättömästi kaikkea sitä, mitä meille tapahtuu. Ajelehdimme pelon, hädän, epätoivon ja epäuskon viemänä. Olemassaolo tuntuu pelkältä raskaalta taakalta ja annamme ruusun kuolla ristillä. Emme edes näe sitä enää.

Monet meistä ovat kokeneet elämässään tämänkaltaisia raskaita aikoja, sielun pimeitä öitä. Ne kuuluvat ihmiselämään. Mystikolle niillä on suuri sisäinen merkitys, sillä hän enteilevät mahdollisuutta kehittyä yhä korkeammalle mystiselle tasolle. Sisimmässään mystikko aavistaa näiden pimeiden aikojen asettavan hänen ihanteensa koetukselle. Hän tietää astuvansa näistä ulos entistä kehittyneempänä tai sitten hän saattaa joutua myös ottamaan askeleita taaksepäin.

Mystikon ja hänen elämänsä pimeässä yössä on kyse ristiriidasta, joka vallitsee hänen objektiivisen minuutensa ja hänen henkisen minänsä välillä. Saattaa olla, että mystikko tulkitsee, ettei kyse ole pimeästä yöstä,

jos hänellä on ollut edellä mainitun kaltaisia koettelemuksia. Mutta olipa hän mitä mieltä tahansa, pimeä yö on joka tapauksessa seurausta siitä, että hän on joutunut egonsa vaatimusten ja sielunsa taipumusten väliseen ristiriitaan. Toisin sanoen on kyse maallisen illuusion ja Kosmisen realiteetin välisestä ristiriidasta.

Kuoleman epäoikeudenmukaisuus?

Asian selventämiseksi otamme esiin kaikista vaikeimman esimerkin, kuoleman. Monet Veljeskuntamme jäsenet ovat kokeneet läheisen ja rakkaan elämäntoverinsa kuolemaa seuranneen raskaan ajan. Kuolema on voinut tuntua heistä epäoikeudenmukaiselta ja he ovat saattaneet alkaa epäillä ja kyseenalaistaa sitä, mihin he ovat uskoneet. Miksi puoliso, poika tai tytär, äiti, veli tai sisar kuoli liian nuorina? Mistä syystä he joutuvat kokemaan tämän kaltaisen menetyksen? Miksi juuri nyt? Miksi? Onko Jumalaa olemassakaan? Onko mystisismin tarkoituksena vain luoda vääriä toiveita, jotta elämä ei tuntuisi niin katkeralta? Eikö mystisismi salaakin, ettei Jumala olekaan olemassa ja eikö se tahdokin vain antaa

selityksiä sokealle ja mielivaltaiselle kohtalolle?

Selvää on, että antaessamme ajatustemme liukua tällaisten kysymysten ja vastausten vyöryyn, epätoivon selityksiä löytyy yhtä monta kuin miksi - kysymyksiäkin. Ulkoinen minuus haluaa kaikin tavoin päästä tilanteen herraksi, sillä sen itsekeskeisyys näkee tässä uuden mahdollisuuden tulla tyydytetyksi. Mitä enemmän kyseenalaistamme elämän henkisen ulottuvuuden, sitä suuremmaksi nousee materiaalisen maailman arvo. Toisin sanoen, mitä enemmän me kyseenalaistamme Sydämemme Jumalaa, sitä enemmän voi “paholainen” iloita puutteellisuksistamme ja ymmärryksemme vajavaisuudesta.

Tässä en lähde esittelemään kaikkia niitä loogisia tai mystisiä todisteita, joiden mukaan Jumala, siten kuin ruusuristiläiset Jumalan käsittävät, ei voi olla olematta. Jos olisit kyseenalaistanut oman mielipiteesi, et olisi tässä tänään. Mutta asia ei olekaan niin yksinkertainen silloin, kun olemme joutuneet niin vaikeaan koettelemukseen, että olemme menettäneet rakkaamme. Tällöin voi tapahtua, kuten aiemmin olen mainin-

nut, että kyseenalaistamme mystiset ihanteemme. Kuolemahan on riistänyt meiltä ihmisen, johon ulkoinen minuutemme on ollut kiinnittyneenä vuosien ajan. Jos sielun olemassaolo on kuitenkin aina ollut meille selviö, ja jos koko elinaikamme olemme pyrkineet kehittymään henkisesti, miten voisimme kieltää sielun olemassaolon juuri sillä hetkellä, kun se jättää rakkaamme ruumiin?

Kaikki muutkin olemassaolomme liittyvät koettelemukset muistuttavat kuoleman tapahtumaa ja kuitenkin minkään niistä ei pitäisi antaa vaivuttaa meitä sielun mustaan yöhön. Mutta kokemus osoittaa, ettei kukaan ole haavoittumaton ja että vastoinkäymiset todellakin voivat sammuttaa henkisen elämämme. Miksi? Tosiasia on, että vaikka olemme mystiikan adepteja, luottamuksemme ei välttämättä ole järkähtämätön.

Voimme myös arvioida läpikäymämme vaikeuksia virheellisesti. Tässä kohtaa ajattelen lähinnä niitä, jotka systemaattisesti pyrkivät etsimään elämänsä jokaiseen fyysiseen tai psyykkiseen vastoinkäymiseen karmallista taustaa. Monet ovat epätoivoissaan luulleet, että heidän

vaikeuksiensa syynä on negatiivinen karma. He tuntevat tulevansa kohdelluksi epäoikeudenmukaisesti, kun he toisaalta tietävät tehneensä monia hyviä tekoja ja palveluksia. Jotkut ovat ottaneet yhteyttä ja kertoneet, etteivät he voi ymmärtää, miksi juuri he, monen vuoden opiskelun ja ruusuristiläismystiikan tutkimisen jälkeen, ovat joutuneet monien onnettomuuksien, epäonnistumisten ja pettymysten kohteeksi. Epätoivois saan ja sydän haavoilla he ovat kertoneet minulle epätoivonsa ja toisinaan he ovat myös kyseenalaistaneet Veljeskuntamme jäsenyyden.

Elämään kuuluvia ongelmia - karmaa

Olen puhunut aiemmin Veljeskuntamme jäsenille samalla tavoin kuin nyt tässä, ettei kaikkia vastoinkäymisiä pidä liittää negatiiviseen karmaan. Toisin sanoen on tärkeää ymmärtää, että koettelemus, olipa se mikä tahansa, ei välttämättä ole karminen. Monet vastoinkäymiset kuuluvat kehitykseen ja ovat lähinnä sisäisen voimamme koetuskiviä, koska fyysiset ja mentaaliset kykymme heräävät ja kehittyvät silloin, jotta selviämme koettelemuksesta.. Voin valaista asiaa seuraavan esimerkin avulla.

On opiskelija, joka inhoaa matematiikkaa. Opettaja kuulustelee häntä. Kuulustelu on opiskelijan koettelemus, joka hänen pitää käydä läpi. Kuitenkaan tämä koe ei millään tavoin johdu opiskelijan huonosta käytöksestä, vaan on pelkkä opintoihin kuuluva välivaihe. Sen tarkoituksena on terävöittää ajattelua ja parantaa opiskelijan tietoja. Vaikka opiskelija kokisikin tutkinnon oikeuden käynniksi, ei se ole millään lailla karminen. Kuvittele sitten, että samaa opiskelijaa rangaistaan jostain rikkeestä, johon hän on syyllinen ja opettaja antaa hänelle rangaistuksesi matematiikan tehtävän. Tässä tapauksessa kyse on todella karmallisesta koetuksesta, koska se on seurausta oppilaan vapaan tahdon väärästä käytöstä.

Sama periaate soveltuu niihin muihin koettelemuksiin, joita jokainen ihminen joutuu kokemaan. Jotkut ovat karmisia luonteeltaan, toiset eivät sitä taas ole. Näin tapahtuu, koska koheet kuuluvat väistämättä kehitykseen. Inkarnoituneen olennon on mahdotonta kehittyä, jos hänellä ei olisi mitään vaikeuksia tai ongelmia selvitettävänä. Siksi toistan yhä uudestaan, että on turhaa langeta ne-

gatiiviseen ja näennäiseen mystiseen tulkintaan ja yhdistää kaikkia tapahtumia negatiiviseen karmaan. Jos näin olisi, olisi jopa uskottava, että Jeesus ristiinnaulittiin siitä syystä, että hänen piti sovittaa monia vääriä tekoja. Tämän kaltainen päätelmä ei ole uskottava eikä sovi lainkaan terveen järjen kuvioihin.

Kun kohtaamme vaikeuksia, on turha pohtia niiden karmallisuutta. Haasteet tulee ottaa vain vastuuntuntoisesti vastaan ja luottaa siihen, että käymme ne läpi. Ne edistävät persoonallisuutemme kehittymistä.

Persoonallisuus ja pimeä yö

Kuten tämän kirjoituksen alussa mainittiin, sielun pimeä yö ei ilmene pelkästään karmallisten tai muiden elämään kuuluvien koettelemusten jälkeen. Se voi ilmaantua odottamattakin, esimerkiksi jonkin aikaa kestäneen psyykkisen, tavallisesti yksilölliseen persoonallisuuteen liittyneen tasapainottomuuden seurauksena. Onhan aivan luonnollista, etteivät persoonallisuudet ole samanlaisia temperamentiltaan, luonteeltaan tai tunne-elämältään. Toisten mieli on herkempi ja alttiimpi joutumaan

epätasapainoon. Tämä on taustana erilaisille tiloille, jotka voivat ilmetä aiempien arvojen kieltämisenä. Tyypillisesti on kyse ihmisestä, jolla on taipumusta ahdistua herkästi. Kun hän käy läpi sisäistä kriisiä, hän ei pysty tai osaa ilmaista oman tilansa perimmäistä syytä. Siksi hän elää tätä vaikeaa aikaansa kielteisellä tavalla. Oikeastaan hän ei haluaakaan vapautua siitä. Pessimismi vyöryy hänen yllään, epätoivo raastaa ja usko mystiikkaan horjuu. Usein jokin ulkoinen tapahtuma tuo hänet jälleen oikealle, kapealle tielle. Hän kulkee jonkin aikaa todellisen elämäntehtävänsä tietä, kunnes seuraava musta aukko vetää häntä jälleen pimeyttä kohti. Näissä oman ahdistuksensa syövereissä ihmisen ei tarvitse tehdä muuta kuin kääntyä Sydämensä Jumalan puoleen ja hänen sisäisen valonsa edessä olevat mustat pilvet hälvenevät. Kun ihminen avaisi kaiken kauniin, kirkkaan ja säteilevän valon portin sen sijaan, että piileskelee mustien ajatustensa pimedessä, hän oivaltaisi, miten pitkään hän itse on ollut oman puutteellisen uskonsa uhri.

Tässä kohtaa ajattelen niitä mystisiä syitä, jotka aiheuttavat sielun pimeän yön. Seurasipa yö rakastetun ihmisen menettämistä, monenkaltaisia

vaikeuksia tai luopumista oman uhkaavan ahdistuksen edessä, se voi pimentää mystikon elämää vain, jos hänen päämääränsä ovat liian heikkoja, pinnallisia tai näennäisiä. Esoteerisesta näkökulmasta käsin pimeä yö heijastaa vain sen lohikäärmeen kuvaa, joka on saanut voiton meistä. Tästä syystä mystikon elämässä on sattunut niin monta pimeää yötä, kuin hänessä oleva enkeli on kärsinyt tappion. Niin kauan kuin ruusuristiläinen ei ole saavuttanut sitä kohtaa kehityksessään, jossa Jumalallinen on häntä läheisesti koskettanut, hän on haavoittuvainen etsinnässään. Haavoittuvuuden asteen määrää hänen mystinen luottamuksensa. Näistä syistä vain hyvin harvat meistä voivat olla täysin varmoja siitä, että emme koskaan tulisi kohtaamaan pimeitä hetkiä ruusuristiläiselämämme aikana. Emme voi olla täysin varmoja tästä myöskään tulevaisuuden suhteen. Jopa mestari Jeesus, maallisen tehtävänsä lopussa puhkesi sanomaan: “Jumalani, Jumalani, miksi minut hylkäsit?” Sekunnin murto-osan ajan hänkin epäili, tämä korkeasti vihitty valo-olento. Mutta tärkeintä on oivaltaa, kenet hän kyseenalaisti ja keittiä me kyseenalaistamme silloin, kun

pimeä yö heittää sielumme ateismin kuiluun.

Mystisen uskon tarve

Kun tarkkaan mietimme tätä Jeesuksen elämän mystistä tapahtumaa, oivallamme, ettei hän suinkaan epäillyt Jumalaa, vaan itseään ja sitä, pysyisikö hän kaikessa kärsimyksessään luottavaisena Häntä kohtaan. Omalla tasollamme tilanne on täysin vastakkainen, sillä silloin kun epäilemme, epäilemme useimmiten kaikkea muuta kuin sitä, mitä on meissä. Kuitenkin meidän on tältä tasolta löydettävä elämäämme uhkaavan pimeyden avainasia. Epätoivon hetkinä, koettelemusten ja vastoin käymisen aikoina, emme saa koskaan menettää uskoamme mystiikkaan, vaan päinvastoin meidän pitäisi ajatella, puhua ja toimia luottamalla yhä enemmän Jumalaan. Meidän ei pidä tehdä epätoivon kanssa sovitteluratkaisuja. Meidän tulee pyytää Kosmista apua saadaksemme sisäistä voimaa voittaa heikkoutemme, sillä juuri tässä piilee ratkaisu jokaiseen ongelmaan, olipa se inhimillisesti tarkasteltuna millainen tahansa. Vain rukous ja meditaatio ovat liittolaisiamme pyrkiessämme palaut-

tamaan Valon, kun tapahtumat ovat syösseet sisäisen minämme synkkään pimeyteen.

Vanha sanonta kuuluu: “Hyppysellinen ennalta ehkäisyä on tehokkaampaa kuin kupillinen lääkettä”. Tämä pätee yhtä lailla ruumiin kuin sielunkin suhteen. Meidän tulee pyrkiä yhdistämään terveydelle tärkeitä fyysisiä ja psyykkisiä tekijöitä, jotta perusta olisi vahva jo ennakkoon. Mikä pätee kehon hyvinvoinnin suhteen, pätee myös sielun harmonian ylläpitämiseen. Meidän pitää viljellä sisäistä puutarhaamme ja kylvää siemeniä luottaen ehdoitta Kaiken Luojaan mieluummin kuin odottaa olosuhteita, jotka voivat muuttaa henkistä elämäämme ja horjuttaa uskoamme mystiikkaan.

Jotkut mystikot ovat eksyneet itse luomiinsa pimeisiin öihin, sillä he ovat aivan yksinkertaisesti unohtaneet ravita ja jalostaa sitä ruusua, jota he ovat itselleen luvanneet rakastaa ikuisesti. Vuodet ovat kuluneet ja aika, riippuen siitä miten sitä on käytetty, on nostanut nämä mystikot valoon tai pimentänyt heidän henkisen tietoisuutensa. Todellakin, tämä on väistämätön laki, jota vapaa

tahtomme tottelee. Jos emme vapaaehtoisesti herätä sielutietoisuuttamme, kasvaa objektiivisen minuuden tietoisuus voimakkaasti ja alkaa kontrolloida elämäämme.

Sisäisen puutarhan hoitaminen

Puutarha ja sisäisen puutarhamme ruusu - vertaus on meille tuttu. Jokainen tietää, että puutarhan hoito vaatii jatkuvaa huolehtimista puutarhan kunnosta. Hyvää satoa varten tarvitaan hyviä siemeniä. Eikä siinä vielä kylliksi, sillä meidän pitää myös hoitaa taimia ja kitkeä maa puhtaaksi rikkaruohoista. Mikään kaunis, hyvä ja hyödyllinen ei kasva itsestään ja ilman vaivannäköä. Aktiivisuus palvelee hyvää. Passiivisuus ja toisinaan myös välinpitämättömyys ovat pahan työkaluja.

Tämä sama periaate sopii kuvaamaan hyvin henkistä, näkymättömässä ja immateriaalisessa maailmassa tapahtuvaa etsintäämme. Tarkoitin sitä, että on helpompi suojata kehoamme uhkaavalta vaaralta kuin varjella sieluamme henkisen luopumisen hyökkäyksiltä. Edellisessä tapauksessa hyökkääjä voidaan nähdä, mutta jälkimmäisessä ei niin selkeästi.

Tästä syystä opinnoissaan jälkeensä jääneen ruusuristolaisen opintokirjeet jäävät lopulta täysin avaamatta. Kun hän on ensin alkanut laiminlyödä rukoukseen ja meditaatioon varattua aikaa, hänen on pian yhä vaikeampi vetäytyä sanktumiin tehtäviään varten. Luonto torjuu tyhjää tilaa. Siksi hänen sisäisessä tietoisuudessaan syntynyt tyhjä tila täyttyy ulospäin suuntautuvalla sisällöllä. Lopulta hän on vain nimellisesti ruusuristolainen. Näin hän on kylvänyt ne siemenet, jotka versovat pimeän yön ja siitä tulee ratkaiseva hänen mystiselle tulevaisuudelleen.

Haluan vielä kosketella erästä asiaa. Pimeä yö, päinvastoin kuin usein luulemme, ei koske pelkästään yksilöitä. Se voi ilmetä kollektiivisesti erilaisten ryhmien, kansojen ja valtioiden kehityksessä. Hyvin monet kulttuurit ovat historian kuluessa joutuneet erilaisiin mystisiin ja uskonnollisiin muutoshaasteisiin. Kulttuuri kuvastaa kokonaisen kansan ryhmäsielua ja se taas koostuu yksilöiden sieluista. Kun monet kansalaiset samanaikaisesti kärsivät sielullisesta ahdistuksesta, kokonaisuus kärsii tästä myös. Muistutan tästä aiheesta siksi, koska ihmiskunta juuri nyt on sen kaltaisessa pimeässä yössä, joka

yhtä hyvin voi kuvastaa jokaisen ihmisen sisimmässä käytävää kamppailua.

Uusi henkinen aikakausi

Voi olla, ettei ihmiskunta koskaan aiemmin ole ollut näin hyvin valmistautunut henkistä aamunkoittoa varten. Ihmiset etsivät yhä kiihkeämmin sisintään ja tässä yleisessä ulkoisessa maailmaa ravistelevassa sekasorrossa he ovat valmiita kyseenalaistamaan niitä arvoja, jotka modernissa yhteiskunnassamme ovat luoneet kuilun sielun ja ruumiin välille. Enemmän nyt kuin koskaan oivalletaan, että materialismi, vaikka se on paljonkin hyödyttänyt fyysistä elämää ja hyvinvointia, on samalla etäännyttänyt ihmiset heidän sisäisestä elämästään, josta he kuitenkin eivät ole täysin luopuneet.

Tiedämme, että ihmisen ollessa kaukana siitä, mitä hän rakastaa, hän pyrkii lähestymään sitä. Siksi meidän tulee kyetä erottamaan nykyisessä ajassamme merkkejä Jumalan ja hänen luotujensa sovitukselta huolimatta kaikesta siitä, mikä näyttää puhuvan vastaan. Ihmiskunnan keskuudessa nyt vallitseva pimeä yö on

merkki siitä, että suojelusenkeli toimii jatkuvasti ihmiskunnan sydämessä eikä se ole koskaan taistellut lohikäärmettä vastaan suuremmalla voimalla kuin nyt. Se, mitä nyt koemme maailmanlaajuisesti, on suurimmaksi osaksi ilmeinen seuraus siitä henkisestä sodasta, jota meistä jokainen käy. Se tarkoittaa, että suurin osa ihmiskunnasta voittaa ja saavuttaa Valon. Jokainen vihitty on viitannut tähän Kultaiseen Aamuruskoon, jonka maailma tulee näkemään.

Koska toivomme tätä enemmän kuin mitään muuta, velvollisuutemme on auttaa lähimmäisiämme täyttämään sen tyhjän tilan, joka tekee heidät niin avuttomiksi pahantahtoisten voimien lisääntyviä hyökkäyksiä vastaan. Miten? Olemalla itse vastuuntuntoisia, voimakkaita ja ennen kaikkea mystikoita, ei ainoastaan sanoissa, vaan myös teoissa. Meidän tulee esiintyä siten, että kaikki, joiden kanssa joudumme tekemisiin, näkevät meissä optimismia ja lujuuutta voittaa koettelemukset. Meidän tulee puhua mystiikasta jokaisessa mahdollisessa tilanteessa ja osoittaa, että kaikki, ehdottomasti kaikki, voidaan ja pitää käsitellä henkisestä näkökulmasta käsin. Lyhyesti sanoen, olemme pa-

missä tahansa ja sellaisina kuin olemme, meidän tulee olla niitä valoja, jotka valaisevat toisten sieluja ja lämmittävät sydämiä. Vain tällä tavalla voimme mielestäni näyttää ihmiskunnalle, miten se pääsee pois siitä pimeästä labyrintistä, mihin se on joutunut. Kaikkien mystikkojen velvollisuus, ei vain ruusuristiläisten, on saada aikaan asteittainen muutos ihmiskunnan mielessä, jotta syntyisi tasapaino aineellisen ja henkisen kehityksen välillä.

Jokainen yksilöllinen tai kollektiivinen pimeä yö on vihkimys. Jokaisen vihkimyksen lopussa näkyy valon kajastusta. Kun pienet valot kootaan yhteen, kokee yksilöllinen ja kollektiivinen tietoisuus Kosmisen Valaistumisen. Pääsy Suureen Valoon on silloin varmaa ja pimeys on ainoa kaikki kaikonnut. Ymmärryksen Jumala valaiskoon teitä ja Ruusuristi valaiskoon ikuisesti sydämiänne ja sielujanne. Niin tapahtukoon!

Gnostilaisuus

Aila Solio SRC

Esitelmä kesäpäivillä 2011

Mitä gnostilaisuus on? Termi gnostilaisuus kehittyi 1600-luvulla ja perustui kreikankieliseen sanaan gnosis eli tieto. Muinaiskreikassa tietoa merkitseviä sanoja oli useita, mutta gnosis tarkoitti nimenomaan mystistä, esoteeristä, kokemuksellista tietoa Jumaluudesta. Gnostilaisuudella viitataan yleensä sellaisiin uskonnollisiin oppijärjestelmiin ja myytteihin, joiden mukaan kaikkeus on pahan tai tietämättömän alemman luojajumalan luomus ja pelastus viittaa pelastavaan tietoon ihmisen jumalallisesta alkupe-
rärästä ja sielun vapautumiseen ruumiin vankilasta. Tieto gnostilaisuuden mukaan on itsessään pelastuksen aikaansaava tekijä. Ruusuristolaisuus on osa ajattelutapaa, jota voidaan kutsua läntiseksi esoteeriseksi traditioksi ja yksi sen juurista on gnostilaisuus.

Aikoinaan, yli 2000 v sitten, jolloin Rooman valtakunta oli valloittanut useita maita mm. Palestiinan, vallitsi uskonnon vapaus. Oli useita eri uskontoja ja niiden kesken synkretistisiä eli erilaisia ajatuksia

yhdistäviä pyrkimyksiä. Palestiinassa, valloitetun kansan keskuudessa odotettiin Messiasta ja lisäksi siellä oli myös kolme juutalaisuuden lahkoa; farisealaiset, saddukealaiset ja essealaiset. Kaikki uskoivat korkeimpaan Jumalaan, mutta uskossaan painottivat hieman eri asioita. Hurskaille farisealaisille oli Mooseksen laki ja muotojen seuraaminen tärkeää. Saddukealaiset olivat käytännöllisiä ja vapaata tahtoa korostavia. Essealaisuus oli olemassa jo vuosisatoja ennen Jeesusta. Heidän vihittynsä elivät luostarissa. Luultavasti Johannes Kastaja eli heidän keskuudessaan ja mahdollisesti myös Jeesus, koska osa hänen opetuksestaan, ohjeistaan ja seremonioistaan olivat essealaisia.

Gnostilaisuus on tuntemaamme kristinuskoa vanhempaa. Se vaikutti etenkin 200- ja 300-luvuilla ja sitä esiintyi monien tuon ajan uskontojen, muun muassa kristinuskon yhteydessä Välimeren alueelta Keski-Aasiaan saakka. Sen uskonnolliset käsitykset perustuivat kreikkalaiseen filosofiaan, erityisesti platonismiin, juutalaisuuteen sekä varhaiseen kristinuskoon. Nykyisin gnostilaisuutta usein pidetään varhaisen kristinuskon kanssa

kilpailleena uskontona, joka irtaantui kristinuskosta tai kehittyi sen rinnalla. Aikojen saatossa on ollut useita gnostilaisia koulukuntia, jotka ovat opetuksellaan vaikuttaneet erilaisiin filosofisiin liikkeisiin. Gnostilaisuuden pääsuuntaukset voidaan jakaa pääosin kahteen eri luokkaan; persialaiseen eli itäiseen ja syyrialais-egyptiläiseen. Persialaisessa gnostilaisuudessa ei ole näkyviä kristillisiä aineksia. Siihen lukeutuvat manikealaisuus ja mandealaisuus. Mandealaisuus on ainoa alkuperäinen hengissä oleva gnostilainen suuntaus Etelä- Iranissa sekä Irakissa. Syyrialais-egyptiläisen koulukunnan pääsuuntauksia olivat setiläinen gnostilaisuus ja valentinolainen kristillisuus (klassinen gnostilaisuus). Setiläinen gnostilaisuus saattoi olla muiden gnostilaisten suuntausten pohjana. Valentinolainen kristillisuus omaksui enemmän aineksia kristinuskosta. Setiläisyys ja valentinolaisuus vaikuttivat ensimmäisinä vuosisatoina, viimeistään toiselta vuosisadalta alkaen.

Essealaisten mukaan Jumalan tuntemiseen voi johtaa kolme eri tietä. Näitä olivat vanhojen, viisaiden opit, omakohtainen opiskelu ja luonto.

(Suomestakin voi muutoin tavata luontoon liittyvää vastaavaa vanhaa ajattelua: "Metsän puiden kautta minä sinulle puhun".) Seuraavat käsitykset ovat tunnusomaisia gnostilaisuudelle:

* Kaikkeuden alku on yksi korkein olento, persoonaton ja tuntematon monadinen Jumaluus, joka tunnetaan useilla eri nimillä, kuten Pleroma (Täyteys) ja Bythos (Syvä). Gnostikot hahmottivat Jumalan, vaikkei Jumalaa voikaan kuvata sanoin.

* Tämä yksi korkein on eri olento kuin siitä eronnut Luoja - Jumala, demiurgi.

* Olevaisuus on kaksinaisuutta; taivaallinen Valomaailma (hyvä) ja maallinen aineen maailma (paha). Valon maailman olennot syntyvät korkeammista olennoista emanoitumalla (virtaamalla).

* Nämä olennot ovat yhteydessä ihmisiin ja auttavat ja opastavat meitä.

* Ihmisen sielu on valosta ja on todellinen, kuolematon olemuksemme.

* Ihmisen ruumis on tavallaan tämän sielun vankila ja siis paha paikka, josta voi vapautua gnostiksen avulla ja päästä takaisin Valoon.

* Sielu palaa Valoon ruumiin kuoltua.

* Maan päälliset teot vaikuttavat siihen, mitä sielulle tapahtuu kuoleman jälkeen.

* Inkarnaatiokäsitys. Maan päälle on palattava niin kauan, että ihminen täydellisyyden saavutettuaan saa jäädä valoon.

* Ihmisen oma sisäinen kokemus on Jumalan ilmoitus.

* Usko on henkilökohtainen asia. Pappeja eikä sakramenteja tarvita ihmisen itsensä ja Jumalan väliin.

* Vanhan Testamentin Jumalan sanaa kyseenalaistetaan.

* Lisäksi Jeesuksen jumaluus ja lunastuskuolema kyseenalaistetaan ja korostetaan alkuperäisiä opetuksia.

Gnostilaisuuden mukaan kaikki ihmiset eivät ole samanlaisia ja tähän perustuen he selittivät syntiinlankeemusta. Ihmiset kuuluivat kolmeen luokkaan. Aineelliset hyleihmiset ovat käytännön materialisteja, joiden mielestä on olemassa vain tämä näkyvä maailma, jossa tulee tehdä työtä ja harrastaa jotain hyvin konkreettista ja ruumiillista. Toiseen luokkaan kuuluvat ovat psyke-ihmisiä, sielullisia, kahden maailman välillä olevia. He uskovat ja ajattelevat,

että on muutakin kuin tämä näkyvä maailma, ehkä kuoleman jälkeistä elämää. He kokevat elävänsä myös sisäisesti. Nämä ihmiset ovat uskonnollisia, koska uskonto selittää asioita ja tuo ymmärrettävää järjestystä. He noudattavat tarkasti uskonnon vaatimia muotoja. Kolmantena ryhmänä ovat pneumaatikot eli henkiset ihmiset; gnostikoiden mukaan erityisryhmä, sillä vain heistä saattoi tulla gnostikoita. He olivat ainoita, jotka tunsivat, että ihminen on vastuullinen olento. Vastuu tarkoittaa syvää eettistä tunnetta, että ihminen on vastuussa elämästään ja tavallaan koko inhimillisestä elämästä. Ihmisen on tehtävä parhaansa, jotta hän valinnoillaan kehittyisi eteenpäin. Nämä ihmiset ovat vakuuttuneita siitä, että maailma kulkee henkistä päämäärää kohden ja tätä ollaan auttamassa. Ihminen on kutsuttu auttamaan Jumalaa, sitä salaisuutta ja sitä elämää, joka on kaiken ilmentyneen takana. Ihminen on mukana suuressa työssä ja hän henkisenä olentona on osaltaan siitä vastuussa. Tällainen ihminen on syntynyt totuuden etsijäksi, viisauden tavoittelijaksi.

Kristus ei gnostikoiden mukaan syntynyt Jeesuksen elinaikana, vaan hän

on aina ollut olemassa Logoksena, eikä hänen työnsä ole kohdistunut ainoastaan ihmisiin, vaan koko luomakuntaan, kaikkiin sen tasoihin. Kosminen Kristus vaikuttaa kaikessa ja niin ollen olemme veljiä kaiken kanssa. Gnostisen käsityksen mukaan Kristus menee myös muihin maailmoihin, sen kaukaisimpiin sopukoihin. Vanhoissa gnostilaisissa teksteissä Kristuksen on sanottu kuuluneen jumalallisiin hahmoihin. Hän itse sanoi: "Isä ja minä olemme yhtä". Kristuksen vanhemmat olivat taivaallisia. Jeesus oli maallinen henkilö, joka antoi Kristukselle maallisen hahmon, jotta hän pystyi toimimaan tällä tasolla. Työnsä jälkeen hän palasi Valoon, josta oli vapaaehtoisesti tänne tullutkin. Gnosista ei voida opettaa, koska sitä ei voida selittää älyllisesti. Sen voi saavuttaa ainoastaan intuitiivisesti. On kirjoitettu: "Ota itsesi lähtökohdaksi joka kerta, kun etsit Jumalaa. Löydä se, mikä on sinussa ja tulet käsittämään kaikki asiat". Gnosiksella ei ole mitään tekemistä moraalisesta elämästä, vaan se kuuluu mystiseen valaistumiseen ja luomisen siteistä vapautumiseen.

Miten tiedetään näin paljon gnostilaisuudesta? Aikoinaan

gnostilaiset ja paavin kirkko kävivät kilpailua samoista kannattajista, jolloin pyrittiin mustamaalaamaan vastapuolta. Kirkko tuhosi gnostilaisten tekstejä huomaamatta, että kirkkoisien tekstit säilytettiin huolella. Gnostilaiset käyttivät ilmaisuissaan paljon symboliikkaa, jota vastustajat eivät ymmärtäneet tai tulkitsevat tahallaan väärin. Gnostilaisuus määriteltiin harhaopiksi ja kristinusko määrättiin valtakunnan viralliseksi opiksi (390 jKr.) ja kirkko ja papisto saivat etuoikeuksia. Miltei 1800 vuoden ajan tieto gnostilaisuudesta perustui yksipuolisiin kirjoituksiin, mutta vuonna 1945 Nag Hammadista, Egyptistä löydettiin koptinkielisiä gnostilaisia tekstejä. Näissä opit Jeesuksesta ja hänen työstään olivat hyvin erilaisia kuin mitä Raamatussa oli opetettu. Niiden mukaan Jeesus ei ollut vapahattaja, vaan henkisen tiedon opettaja. Jeesus ei todellisuudessa noussut ylös, vaan tapahtuma oli symboliikkaa. Jumaluudessa ei ole sukupuolta tai oikeammin on molemmat: Äiti - Isä Jumala. Kärsimyksemme ei ole synnin seurausta, vaan tietämättömyytemme ja ymmärtämättömyytemme seurausta. Emme ymmärrä, että korkeampi minämme ja Jumala ovat identtisiä. "Niin alhaalla kuin ylhäällä" eli mikrokosmos ja makrokosmos

ovat toisiaan vastaavia.

Alkuaan evankeliumeja on ollut ilmeisesti jopa satoja. Raamatun teksteistä on lähinnä gnostilaisuutta Johanneksen evankeliumi. Muita löydettyjä gnostisia evankeliumeja ovat Valon evankeliumi, Totuuden evankeliumi, Egyptiläisten evankeliumi, Filippuksen evankeliumi, Marian evankeliumi ja Tuomaan evankeliumi. Tuomaan evankeliumissa Jeesus vastaa kysymykseen, kuinka saavutamme Taiwan valtakunnan, kolmella sanalla: “Saulasau, Kaulakau, Zeesar”. Sanojen kiinnostavimpana pidetään käännöstä: “Mooseksen laki alla, Kristuksen laki päällä ja ylöspäin virtaava Jordan”. Muitakin gnostilaisia tekstejä eri vuosisadoilta on löydetty.

Columbian yliopiston tohtori Elaine Pagels on kirjoittanut kirjan *Gnostiset evankeliumit*, jossa hän on selittänyt syitä gnostilaisuuden tuhoamiseen. Hänen mielestään gnostilaisuus oli suuri uhka auktoriteettia ja valtaa haluaville. Kristinuskon instituutio ja muodot eivät olleet gnostikoille tärkeitä. Gnostikoita pidetään liberaaleina, joiden mukaan auktoriteetti ei voi olla mikään insti-

tuutio, vaan se on luonteeltaan spontaani. Gnostikoihin kuului myös naisia, koska heidän piirissään ei ollut sukupuolijaottelua. Naisilla oli johtavia asemia profeettoina, opettajina ja parantajina. Paigels on pitänyt gnostilaisuutta pikemminkin filosofisena maailmanselityksenä kuin uskontona

Katolisen perinteen mukaan Jeesuksen ylösnousemista oli todistamassa Pietari, vaikka sekä Markus että Matteus mainitsevat evankeliumissaan myös Maria Magdalenan. Tästä syystä Pietarista tuli kristillisen seurakunnan perustaja ja johtaja ja hänen asemansa siirtyi automaattisesti seuraajille. Tämä oli keskeinen uskonkappale, jota ei saanut rikkoa. Seuraavien vuosisatojen saatossa papit, piispat, kardinaalit ja paavit pitivät kirkolliskokouksia, joissa virallistettiin kirkon kantaa ja kanonisoitiin tekstejä ja päätettiin mitä evankeliumeja otetaan Raamattuun ja niitä muokattiin loogisiksi kokonaisuuksiksi.

Yleensä, jos tutkimme suurten uskontojen syntyä, huomaamme, ettei niiden syntyyn yleensä ole liittynyt järjestettyä, kuninkaallista tai mahtipon-

tista ylevää työskentelyä, vaan hyvin inhimillistä, välistä sekasortoista toimintaa. On sanottu, että onneksi nykyinen kristinusko voitti, koska se oli niin aggressiivinen, että säilyi. Gnostilaisuus oli hajanaista ja kaiken hyväksyvää, ehkä se ei olisi maailmassa pärjännyt? Nykyisin usein gnostilaisuutta pidetään kristinuskon kanssa kilpailleena uskontona ja että gnostilaisuus olisi syntynyt erillisenä kristinuskosta, esimerkiksi juutalais-hellenistisestä taustasta, mutta myöhemmin tullut osaksi kristinuskoa. Tämä näkemys ei kuitenkaan ole ongelmaton, sillä antiikin lähteet eivät pidä gnostilaisuutta erillisenä uskontona ja gnostilaiset kirjoitukset eivät tue näkemystä yhdestä yhtenäisestä uskonnosta. Toisten mielestä gnostilaisuus saattoi syntyä kristinuskon myötä saaden kristinuskosta vaikutteita ja erkaantui myöhemmin.

Eräs varhainen gnostilainen kristitty määritteli pelastavan tiedon näin:

“Meitä ei tee vapaaksi pelkkä kaste, vaan tieto siitä, keitä me olimme ja mitä meistä on tullut, missä olemme olleet tai mihin olemme joutuneet, minne olemme matkalla ja mistä meidät on vapautettu, mitä on syntymä ja

mitä jälleensyntyminen.”(Klemens Aleksandrialainen, Katkelmia Theodotokselta, 78.2.)

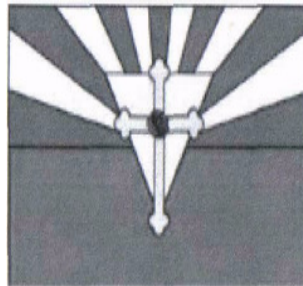
Lähteitä:

Dunderberg Ismoja Marjanen Antti:
Nag Hammadin kätkeyty viisaus.
WSOY 1999

Erle Johann: Gnostilaisuuden kolmas
vuosituhut. G-kirja 2009

Ervast Pekka: Gnostikot. Karisto
1982

Pagels Elaine: Gnostiset evankeliumit.
Gummerus 2006

Särkynyt ruukku

Louise Lane SRC

Intialainen vedenkantaja kantoi olkapäillään korenon varassa kahta suurta vesiruukkuja, joista toinen ruukku oli riu'un toisessa ja toinen riu'un toisessa päässä. Toisessa ruukussa oli murtuma, kun taas toinen ruukku oli ehjä eikä vuotanut. Pitkällä matkalla virralta kotiin särkynyt ruukku vuosi koko ajan, joten perille päästyään siinä oli vettä vain puoliksi.

Tätä jatkui vuosien ajan ja kantaja toi kotiinsa kerrallaan puolitoista ruukkuja vettä. Ehjä ruukku oli ylpeä saavutuksistaan ja siitä tuntui, että se saavuttanut täydellisesti sen, mitä varten se oli tehty. Mutta särkynyt ruukku häpesi epätäydellisyyttään ja oli murheellinen, koska se voinut kantaa kuin vain puolet siitä, mikä oli tarkoitus. Murehdittuaan vuosien ajan tilannettaan se lopulta eräänä päivänä sanoi vedenkantajalle: "Olen häpeissäni ja pyydän anteeksi epätäydellisyyttäni. Olen voinut kan-

taa vain puolet velvollisuudestani, koska ruukussani olevan halkeaman takia vesi vuotaa maahan matkalla taloosi. Vikani takia olet joutunut tekemään enemmän työtä kuin olisi ollut tarpeen ja se kaikki on minun syytäni."

Vedenkantaja sanoi ruukulle: "Oletko huomannut, että vain sinun puolellasi polkua kasvaa kukkia, mutta niitä ei ole polun toisella, ehjän ruukun puolella? Olen tiennyt murtumastasi ja siksi olen kylvänyt kukkien siemeniä sinun puolellesi polkua. Joka päivä palatessamme virralta, olet kastellut niitä. Jo vuosien ajan olen poiminut kauniita kukkia pöydälleni. Jos et olisi sitä mitä olet, ei tätä kukkien kauneutta olisi talossamme."

Ja särkynyt ruukku ymmärsi, että maailma oli täynnä ainutlaatuisia viallisia ruukkuja. Joistakin ruukuista vuosi vesi niiden halkeamien takia, toisissa särkyneissä ruukuissa pesivät linnut, kun taas jotkut olivat niin vesitiiviitä, että ihmiset antoivat kalojen

elää niissä. Kaikki, myös vedenkantajat, ovat särkyneiden ruukkujen kaltaisia. Kaikilla ovat hyvät puolensa, mutta myös omat vikansa. Kuitenkin nämä viat ja murtumat tekevät maailmasta niin ainutlaatuisen ja muovaavat kaikkea täydellistä täsmällisyyttä keskinäiseksi epätäydelliseksi maailmaksi, jota rakastamme. Ilman näitä epätäydellisyyksiä elämä voisi olla todella tylsää.

Ottakaamme kaikki sellaisena kuin se on. Kaikessa elämässämme on luontaista kauneutta ja olemassaolon tarkoitusta, vaikka emme aina täysin ymmärräkään sen meille antamaa opetusta ja sen tarkoitusta. On helppoa ja luonnollista pitää taidetta ja

musiikkia kauniina, mutta myös likaisuudella on oma tarkoituksena ja erityinen kauneutensa, jos meillä vain olisi sisäistä näkemystä nähdä se. Hyväksykäämme kaikki ihmiset ja olosuhteet sellaisenaan ja katsokaamme kaikkea hyvää ympärillämme olevaa, myös sitä, myös sitä, mikä on kurjaa ja kohtuullista.

Kaikella maailmankaikkeudessa on ihmeellinen tarkoituksena ja järjestyksensä, vaikka voimme pitää sitä täydellisenä, epätäydellisenä tai jonakin siltä väliltä olevana. Särkyneen tai ehjän, todellisen täydellisyyden syvällisyyttä emme useinkaan voi ymmärtää, ehkä joskus. Eikö olekin suurenmoista olla olemassa!

